

GÜNES ÖZDOĞAN

TEXT SIMON STENBORG
FOTO PELLE HYBBINETTE

Jag går runt med beats i huvudet hela tiden. Vare sig med freestyle eller utan. Jag tror att musik sätter sig i ens inre, till exempel att man brukar gå runt och nynna på den låt som tilltalade en sist.

Om det är någonting som legat mig lika varmt om hjärtat genom åren förutom skateboard skulle det vara musik. Fast det är egentligen inte riktigt sant.

För mig har skateboard och musik alltid varit förenade på något sätt. Två skilda företeelser som ändå går samman. Man skulle kunna beskriva det som mutualism, ett uttryck som främst används inom biologin. Mutualism är den form av symbios där två parter existerar i ett förhållande som båda tjänar på. De två kan leva avskilda från varandra men möts i en form av interaktion som sedan resulterar i något vidareutvecklande. Så anser jag förhållandet mellan skateboard och musik fungerar. Det ena hjälper det andra att utvecklas, så frön eller bara helt enkelt se vackert ut.

Så gott som all musik är uppbyggd av rytm. Skateboard är också väldigt rytmiskt. Koordinerade rörelser som en efter en skapar en takt. Se bara på något som en kickflip. Väl utförd finner du att tailen slår i backen, brädan roteras under en viss tidsrymd, den fångas för att till sist slå i backen igen. Allt detta sker som under en rytmisk takt. Det kanske känns fånigt att sitta här och dividera i pedagogiska tankegångar men ransaka dig själv så kommer du nog upptäcka att du själv räknat takten när du för någon beskrivit en riktigt bra utförd flip genom gester och ljud. "Plack! - tjoff! - plack! Snärt! - catch! - landning! Genom fonetik får vi fram ett taktmönster genom ett skateboardrick.

Skateboardåkare som får skate att framstå musikaliskt har alltid tilltalat mig. Då pratar vi inte endast hur man på grund av videoparts eller rent fysiska attribut sammankopplar dessa till en viss musikstil. Utan snarare hur de får åkningen att se rytmisk och dansant ut. Günes Özdoğan är en sådan skateboardåkare i mina ögon. I förberedelse inför detta möts jag och Günes på Uppsala Reggae Festival. Därmed får jag bekräftat att det inte bara är skateboard som är en gemensam nämnare. När man möter människor man kan relatera till blir man mer genuint intresserad. Tanken är att vi ska genomföra en intervju under festivalen men det visar sig inte vara det lättaste. Vi springer om varandra större delen av tiden, dras mot olika konserter som var och en vill se. Det är därför jag (när vi väl lyckas åstadkomma en form av kommunikation) inte bryr mig om hur länge Günes har åkt skateboard, vilka han åker med eller hur det är att bo i Barcelona. Utan av rent egoistiska skäl är jag mer intresserad av Günes förhållande till musik och framför allt huruvida relationen mellan musikinflenser och skateboard ter sig i hans ögon.

Det har ju länge pratats om hur musik påverkar en persons åkning, stil och sätt att skejta på. Hur stort inflytande har egentligen musik på en skateboardåkare? Günes svarar:

"Jag vet att det är självklart att musiken i ens liv/livstil påverkar ens sätt att vara, skata och stil. Men detta gäller mer de som verkligen älskar musik. Du vet de som tar sig tid att lyssna på musik. Det är klart att alla hör musik hela dagarna men det är det som man verkligen lyssnar på som påverkar en som människa. Det finns ju så många genrer inom musik och oftast lyssnar man på det som tilltalar en mest. I mitt fall är det roots reggae, dub och hiphop. Men jag kan säga att det finns minst flera låtar från varje genre som tilltalar en, som ger en en viss vibb. Det kan vara på vilket språk som helst eller helt utan lyrik, musiken själv talar för sig själv och ger ifrån känslor.

Som min pappa alltid har sagt: "Utän musik stannar vi". Det är sant enligt mig. Jag går runt med beats i huvudet hela tiden. Vare sig med freestyle eller utan. Jag tror att musik sätter sig i ens inre, till exempel att man brukar gå runt och nynna på den låt som tilltalade en sist. Det gör ju att man senare gör saker på ett visst sätt undermedvetet. Så musik har stort inflytande på mig som skateboardåkare och människa.

Musiken hör till en individs livsstil som i sin tur påverkar ens skateboardåkning eller andra konster. Det första jag gör på dagen är att lyssna på musik och ibland blir det också det sista. Det är ganska flummigt egentligen hur man "gör" när man lyssnar på musik för kroppen ger ju respons av sig själv när du hör en fet låt. Du behöver ju inte göra så mycket. Hehe."

"Music. True music, it chooses you". Så lyder en replik från Lester Banks, en karaktär spelad av Philip Seymour Hoffman i Cameron Crowe's film "Almost famous". Ett tankvärt citat även om det är hämtat ur fiktion. Riktig musik väljer faktiskt dig och inte tvärtom. Du formas och fostras av andra människor som berättar eller bara spelar något för dig. På samma sätt som andra skateboard åkare inspirerar dig och vägleder genom sina personliga tolkningar av en konstform. Ett tydligt tecken på denna skatemässiga relation till musiken är det faktum att man ofta "tänker" skate när man lyssnar på musik och vice versa.

"Absolut" menar Günes. "Man följer ju beaten i den musik du lyssnar på. Instrumentala låtar brukar vara bra att flumma iväg på i huvudet för då gör du dina tankar till texten som ska vara där. Jag brukar tänka trick hela tiden när jag lyssnar på musik men också saker i livet, funderingar och det du upplever i din

UPPSALA ÄR EN SPECIELL STAD. JAG HAR ALLTID TÄNKT PÅ UPPSALA SOM "NÄSTAN STOCKHOLM". DET ÄR DUMT. UPPSALA ÄR UPPSALA OCH STOLTHETEN GÅR INTE ATT TA MISTE PÅ. ETT BRA EXEMPEL PÅ DENNA ÄR NÄR MAN TRÄFFAR LUFFARNA SOM HÄNGER VID DEN HÄR POOLEN. KLART VÄRT ETT BESÖK. BACKSIDE NOSEBLUNTSIDE.

TILL VÄNSTER
 UNDER FOTOGRAFERINGEN FÖR DENNA
 INTERVJU VAR VÄDRETS MAKTER INTE ALLTID PÅ
 VÅR SIDA, NÄR VI TOG DENNA BILD ÖSREGNADE
 DET. TAK ÄR BRA. FRONTSIDE NOSESLIDE.

OVAN
 DETTA GAP ÄR 3,5 BRÄDOR LÅNGT OCH HAR RELATIVT RACKLIG ASFALT
 I LÄNDNINGEN. LIKVÄL LEVERERAR GÜNES DENNA SWITCH HEEL TRE
 GÅNGER I RAD... DELS FÖR ATT GE MIG CHANSEN ATT TESTA OLIKA
 VINKLAR, MEN JAG UNDRAR FORTFARANDE OM HAN INTE GJORDE DET
 PÅ REN JÄVULSKAP. BARA FÖR ATT VISA ATT HAN KAN. OFÖRSKÄMT.

Den iPod-uppfödda generation som nu florerar runt i världen som använder musik till att avskärma sig från andra likasinnade under själva aktivitetens process. Skateboard kan förvisso avnjutas på helt egenhand, absolut. Men är i främsta rummet uppbyggd på gemenskap.

vardag. Alla låtar har ju en sorts vibb över sig. Det kan vara glatt, lite sorgligt, fundersamt, aggressivt och min egna favorit: det rebelliska. Det relaterar jag till. För som skateboardåkare är man rebell vare sig du fattat det än eller inte".

Här har vi mer av det typiska sambandet mellan skateboard och musik (och även flera konstformer). Det nyskapande och rebelliska. Att utveckla eller rent av hitta på stilar, sound och genrer. Även när du gör saker andra redan gjort så gör du en "cover". Du tar något befintligt som påverkat dig och tolkar det på ditt egna sätt som du känner eller är kapabel till.

Dock kan man finna en rejäl paradox i hela det resonemang jag försökt bygga upp. När går skateboard och musik inte ihop? Jo, just när man åker skateboard. Missförstå mig rätt nu. Den iPod-uppfödda generation som nu florerar runt i världen som använder musik till att avskärma sig från andra likasinnade under själva aktivitetens process. Skateboard kan förvisso avnjutas på helt egenhand, absolut. Men är i främsta rummet uppbyggd på gemenskap. En "individuell lagsport" som man delar med andra. Så när är musik bäst respektive sämst undrar jag?

"Musik sitter alltid bra. Jag pallar inte ha freestyle när jag skatar, kanske ibland en liten liten stund för att vibba till lite. Men på morgonen sitter det så nice att höra en favorit på hög volym till kaffet, frukosten, maten, på jobbet eller i iPoden på vägen dit du ska om du är ensam. Om du sitter med ett skönt gäng och bara softar på kvällen eller på festen. Var som helst när som helst. Just nu lyssnar jag på GZA's senaste album. Vissa feta grejer. Liksom, det är bara nice att ha dem beats i bakgrunden. Du förstår".

Själv var det Michael Jackson och Curtis Mayfield som över huvud taget fick mig att börja lyssna på musik i tidig ålder. Efter det föll allt på plats och jag ville bara ha mer. Rent naturligt upptäckte jag mer och mer musik som fortsatte att forma mig och visa mig nya platser, ljud och berättelser. Jag ber Günes rabbla upp musik som påverat honom både som människa och skateboardåkare.

"Det är mest typen av musik som jag påverkas av. Rootsreggae, Dub och Hiphop, men så mycket mer så klart.

Men jag kan nämna lite artister och grupper. Wu-tang är ett måste. Nas, Tupac, BIG, NWA. Ojoj! Lyssna på Ice Cube's nya grejer. Låten "Gangsta rap made me

do it" om du inte redan hört den. Shit, han håller stilen fortfarande. Jaja nog med hiphop.

Över till mitt främsta sound. The Congos med deras djungelsound och Cedric Mytons mystiska röst. Får rysningar nu. Black Uhuru, Michael Rose röst som är fet, Dennis Brown, Alton Ellis med det riktigt klassiska reggae/ska soundet. Pablo Gad, The Gladiators. Bra band med bra lyrik, Albert Griffiths röst, Johnny Clarke, Bob Marley, Burning Spear också så fet röst och mystiskt sound. Wailing souls, Jacob Miller, Twinkle brothers. Det mesta som Lee Perry producerat, Yabby You, Tony Tuff, Jah Shaka, Coxone, Joe Gibbs, det tar aldrig slut! Artisterna är för många att säga.

Mycket magi som gjorts genom tiderna. Att bara rootsreggae än lever vidare genom de som älskar det. För det spelas ju inte direkt på radion liksom. Det är ett bevis på att det verkligen tilltalar folk. Det gäller ju också för annan musik än roots. Foreva burnin fire liksom..."

Den evigt brinnande elden är något som passar in i sammanhanget. Att brinna för något så mycket att man blir exalterad av att bara prata om det. Att lista på inspiration och artister blir så lång är föga förvånande. Det värsta som finns är att decimera ned något man älskar till en kompakt sammanfattning.

I samband med influenser vill jag även ha reda på om att köra för ett så nischat företag påverkar en i en viss riktning. Habitat som är kända (framförallt genom deras filmer) att ha en speciell stil. Framförallt när det gäller just musik. Men även estetik, anda och val av åkare med mera.

"Jag har alltid varit stor fan av the Sect, Alien och Habitat. Mycket den mystiska vibben över företagen. All grafik och image. Hela konceptet utöver det hela. Deras team och det är ju inte det vanliga företaget från Cali liksom, utan de håller mera igång en egen image, drar i nya trådar och har använt sig av en väldigt egen stil. Det är lite svårt att förklara men de som vet vad jag menar vet det för vibbarna har tilltalat dem."

Den sista meningen etsar sig fast i huvudet och plötsligt inser jag att det mer eller mindre sammanfattar allt som egentligen behöver sägas eller skrivas. Att "vibb" är en röd tråd som sträcker sig genom hela den här texten ter sig plötsligt så naturlig det bara kan bli. Känslan av att något tilltalar en så starkt att det lyser igenom personen i fråga. Hittar man "vibben" så hittar man sig själv vare sig det handlar om musik eller skateboard. Alla hittar inte vibben, men de som hittat den märker man det på väl.

EFTER ATT HA KÖRT OMKRING I GÜNES GAMLA KVARTER OCH LETAT SPOTS PÅ EN ÖDE SKOLA DÖK DETTA NYBYGGDA PARADIS UPP. DET VAR EN MÄRKLIG, NÄSTAN RELIGIÖS UPPLEVELSE DÅ MOLNEN SKINGRADES. UTÖVER DENNA TRAPPA HITTADE VI CURBS, MANUALS, ENORMA TRAPPOR OCH RAILS. TRO MIG, DET ÄR INTE SISTA GÅNGEN NI SER SAKER HÄRIFRÅN. SWITCH KICKFLIP.

BRA SKIT ENLIGT GÜNES

Carol Cole, Bob Marley, The Gladiators, Black Uhuru, Pablo Gad, Dennis Brown, Augustus Pablo, Alton Ellis, Beverly Williams, Syford Walker, Yabby You, Devon Irons, Junior Byles, Earl Zero, Jacob Miller, Errol Walker, Roland Wellington, The Heptones,

Culture Freeman, Prince Allah, Tommy McCook, Anna-Lena Löfgren, Ruffy and Tuffy, Ewan Naphtali, Johnny Osbourne, The Congos, Leroy Smart, The Abyssinians, Twinkle Brothers, Wailing Souls, Max Romeo, Lee Perry, Horace Andy, Willie Williams, Amharic, Freddie Foxxx, Wu-Tang Clan.